

Sygn. akt III Cz 1559/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SO Magdalena Balion-Hajduk (spr.)

Sędziowie: SO Barbara Braziewicz

SO Marcin Rak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 21 listopada 2017 r. w G. sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko dłużniczce K. G. (G.)

o świadczenie pieniężne

w przedmiocie wniosku dłużniczki o obniżenie opłaty egzekucyjnej

na skutek zażalenia dłużniczki

na postanowienie Sądu Rejonowego w Zabrzu

z dnia 13 marca 2017 r., sygn. akt I Co 1383/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Marcin Rak SSO Magdalena Balion-Hajduk SSO Barbara Braziewicz

Sygn. akt III Cz 1559/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym rozstrzygnięciem Sąd Rejonowy na podstawie art. 759 § 2 k.p.c. uchylił punkt 2 postanowienia komornika z 15 kwietnia 2016r. wydanego w sprawie o sygn. akt Km 847/14 w zakresie podwyższenia opłat stosunkowych ustalonych na podstawie art. 49 ust. 1 i 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji o wartość podatku od towarów i usług. Ustalił przy tym, że opłata określona na podstawie art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji na kwotę 22,57 zł oraz określona na podstawie art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji na kwotę 9 932,10 zł zawierają w sobie podatek od towarów i usług. W uzasadnieniu powołał się na argumentację zawartą w uchwale Sądu Najwyższego z 7 lipca 2016r. (III CZP 34/16, Biuletyn SN 2016/7).

Zażalenie na wskazane rozstrzygnięcie złożył komornik, zarzucając naruszenie zasad rządzących opodatkowaniem podatkiem od towarów i usług oraz ich niewłaściwe powiązanie z zasadami ustalania opłaty egzekucyjnej oraz nieuwzględnienie orzeczenia Sądu Najwyższego z 14 września 2016r. wydanego w sprawie o sygn. III CZP 55/16. Domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia oraz zasądzenia kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie mogło zostać uwzględnione.

Sąd Rejonowy odwołał się do argumentacji zawartej w uchwale Sądu Najwyższego z 7 lipca 2016 r. (III CZP 34/16). Sąd Okręgowy podziela prezentowany w tej uchwale pogląd, że komornik sądowy, określając wysokość kosztów postępowania egzekucyjnego, nie może podwyższyć opłaty egzekucyjnej, ustalonej na podstawie art. 49 ust. 1 i 2 u ustawy o komornikach sądowych i egzekucji o stawkę podatku od towarów i usług.

Zasady ponoszenia kosztów postępowania egzekucyjnego określa art. 770 k.p.c., a wysokość tych kosztów została ustalona w rozdziałach 6 i 7 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji dotyczących odpowiednio wydatków i opłat egzekucyjnych. Żaden z powyższych przepisów nie przewiduje możliwości zwiększenia tych opłat o kwotę podatku VAT.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu cytowanej uchwały, przy założeniu, że zachodzą przesłanki do naliczenia podatku VAT od czynności egzekucyjnych komorników, podstawowe znaczenie ma to, że wynikająca z art. 29a ust 1 i 29 ust. 6 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 710) konstrukcja opodatkowania zakłada, że za podstawę opodatkowania uznać należałoby wszelkie kwoty (wynagrodzenie) otrzymane w zamian za świadczone usługi, przede wszystkim więc opłaty egzekucyjne, w tym opłatę, o której mowa w art. 49 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Podatek jest przy tym rozumiany jako obciążenie wliczone już do otrzymanej należności, traktowanej w przepisach ustawy o podatku od towarów i usług jako wartość brutto zgodnie zasadą, znajdującą uzasadnienie także w przepisach prawa europejskiego (dyrektywa 2006/112/WE Rady), stanowiącą jeżeli cena towaru została ustalona przez strony bez żadnej wzmianki dotyczącej podatku od wartości dodanej, a dostawcą tego towaru jest podatnik, ustalona cena, w przypadku gdy dostawca nie może odzyskać od nabywcy podatku od wartości dodanej, którego żąda organ podatkowy, powinna być uznana za cenę obejmującą już ten podatek. Zapatrywanie to odnieść należy także do świadczeń, których wysokość ustalona została przez ustawodawcę, o ile ustawodawca nie sprecyzował jednocześnie, że wskazana kwota ma być podwyższona o podatek od towarów i usług. Taki wniosek wspiera konstrukcja przepisów normujących wysokość świadczeń należnych adwokatom i radcom prawnym ustanowionym z urzędu (por. np. §§ 4 ust. 3 rozporządzenia Min. Spraw. z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata/radcę prawnego z urzędu), jednoznacznie kształtująca stawkę wynagrodzenia jako wartość netto. Jeśli tego rodzaju wyjaśnienia zabraknie w akcie określającym wysokość wynagrodzenia, czy wręcz - jak w art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji - przepis wyznacza ściśle granice maksymalnej i minimalnej wysokości opłaty, należy ją traktować jako zapłatę brutto.

W konsekwencji, w sprawie której dotyczy skarga, komornik nie był uprawniony do podwyższenia obliczonej przez siebie opłaty egzekucyjnej o wartość podatku VAT, co prawidłowo ocenił Sąd Rejonowy.

Dodać też trzeba, że przedstawiona ocena prawna znajduje potwierdzenie w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2017 r. (III CZP 97/16) stwierdzającej, że „Komornik sądowy nie może podwyższyć opłaty egzekucyjnej, pobieranej na podstawie art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (jedn. tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1138 ze zm.), o podatek od towarów i usług.”

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy oddalił zażalenie jako bezzasadne, a to na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

SSO Marcin Rak SSO Magdalena Balion – Hajduk SSO Barbara Braziewicz